

N:o 97.

Herr P. Tjernlund: Om ändring af 4 § i Kongl. Förordningen den 24 September 1861, angående tillsyn å förmyndares förvaltning af omyndigs egendom.

Domhafvanderne på landet hafva, med stöd af Kongl. förordningen den 24 September 1861, angående tillsyn å förmyndares förvaltning af omyndiges egendom, företagit sig att, på grund af samma författnings 4 §, ålägga förmyndare att vid vite redogöra för sin befattning och derom utfärdat särskildt protokollsutdrag, oakadt känt varit att den omyndige måste af fattigvården underhållas och dylikt förhållande redan förut blifvit till rätten anmaldt och af gode männen inom församlingen vidtsordadt. Det har till och med gått så långt, att enkor, hvilkas män innehaft förmynderskap, flera år efter mannens död blifvit affordrade förmyndareredogörelse, ehuru konkurs uppstått efter föräldrarne, och samma rätt, hvarifrån domboksutdraget utgått i fråga om denna redogörelse, fastställt ett ackordsförslag, hvarigenom kreditörerne erhållit allenast några procents utdelning.

Söker man efter orsaken till sådana missförhållanden, finner man den beklagligtvis hos en och annan domare uti begäret att, genom protokollslösen, åtkomma en lätt förvärfvad inkomst. Någon vidlyftig protokollsföring erfordras icke och renskrifvarens arfvode uppgår icke till många öre.

Alldenstund mångfaldiga klagomål i detta afseende försports, och då det vill synas, som skulle domhafvanderne på ett mera lämpligt sätt kunna ålägga förmyndare att, utan förlust för sig sjelfva, fullgöra sina åligganden, får jag härmed föreslå ett tillägg till ofvannämnda förordning.

Enligt mitt förmenande kan det mycket väl låta sig göra för domhafvanden att, i likhet med frågor om lagfarter, utfärda kungörelse och låta i tingssalen uppslå tillkännagifvande om hvilka förmyndare det åläge att, eller rättare sagdt, förglömt

afgifva förmyndareredogörelse. Domaren förlorade väl härigenom 2 r:dr för hvar och en glömsk förmyndare, men jag tror att å den förlust, som härigenom drabbar den enskilda personen, icke bör fästas så mycket afseende, som å den som drabbar den större allmänheten.

På grund af hvad jag sålunda anført, får jag vördsammast föreslå, att 4 § i omförmälda Kongl. förordningen den 24 Sept. 1861 måtte erhålla följande lydelse:

»Förmyndare skall för hvart år afsluta räkning — — — före slutet af samma ting». Sker det ej, förelägge rätten förmyndaren att denna sin skyldighet vid lämpligt vite fullgöra; och låte genom kungörelser, hvilka i häradets kyrkor skola uppläsas och uti tingssalen anslås, på sätt om uppbud och lagfart stadgadt är, tillkännagifva hvilka förmyndare det ålåge att förmyndareredogörelse afgifva.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1871.

Pehr Tjernlund,
från Vester-Norrland.

N:o 98.

Herr A. F. Pettersson från Malmöhus län: Om förhöjning i den enskild bank för sedelutgifts-rätt ålagda bevillning.

Vid sistlidne riksdag väckte jag motion om förhöjd bevillning å de enskilda sedelutgiftande bankerna. Bevillnings-Utskottet, till hvilket denna min motion remitterades, afstyrkte det af mig föreslagna bevillningsbeloppet såsom för högt, men medgaf, att det nu utgående beloppet, utgörande endast $\frac{1}{5}$ procent af den räntefria kredit de enskilda bankerna genom privilegiet åtnjuta, vore allt för lågt, samt att detta